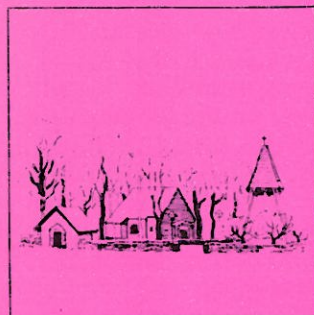
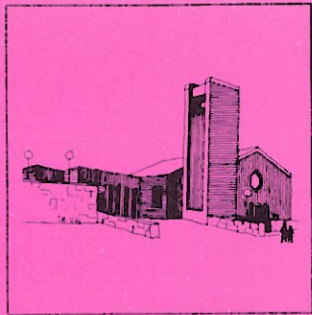
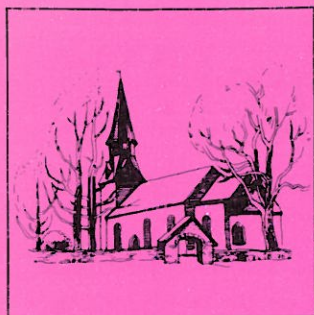

KYRKOBLAD

FÖR

FALKÖPINGS PASTORAT

NR 1 FASTETIDEN 1978

Salt eller spegel?

Är min församling ett salt i samhället eller är den bara dess spegel? Det finns många tecken som tyder på att den kristna församlingen många gånger mest är en återspeglning av förhållandena i kommunen. Särskilt frestande att bli en spegel är det för en kristen församling i en majoritetskyrka eller folkkyrka belägen i en välfärdsstat.

SPEGEL

Församlingen hamnar lätt i ett förstelnat mönster likt samhällets producent-konsumentmodell. Församlingsborna blir i stort sett konsument i en organisation, som bjuder ut vad en minoritet producerar. Församlingsmedvetande och församlingsansvar reduceras då till att gå i kyrkan och delta i några aktiviteter eller program. Ett uttryck för detta är, att om man frågar folk om kyrkan så tänker de allra flesta på någon annan än sig själv. Antingen är kyrkan, prästen eller några av de anställda. Att vara aktiv i församlingen är att beta av utbudet.

I Nya Testamentet möter en annan bild av församlingen. Där betyder varenda medlem något särskilt i kroppen. Kroppen är lytt om någon lem fattas eller inte gör sitt. Så är det inte i samhället. Där har man anställt folk som ska ta ansvar. För det betalar man skatt och har därför rätt att resa krav på service.

Anställda i församlingen gör vad församlingen som en levande organisation skulle göra. Det blir svårare att få folk att ställa upp som söndagsskollärare, kyrkvårdar, körmedlemmar

o.s.v. Församlingsborna blir mer och mer passificerade.

Likt samhällets organisationer börjar också församlingen att värdera kvantitativt i stället för att se till kvalitet. Man börjar motivera kyrkans existensberättigande i samhället med statistik. Allteftersom den inre andliga glädjen i församlingen tunnas ut, så att den inte längre smittar av sig på andra inställer sig en egendomlig sifferglädje, som föder osund jämförelselusta och ytligt framgångstänkande. Det må nu gälla att räkna människor eller pengar. Att bygga mycket i en församling är inte detsamma som att uppbygga en församling.

En livaktig församling är inte detsamma som en levande församling. (Upp. 3:1) Andlig gemenskap mäts inte i statistik (Matt. 18:20). Det krävs ibland mod att vara den lilla skaran (Dom. 7).

SALT

Församlingen är ett salt i världen. Ett salt är aldrig i majoritet. En nypa salt gör sitt verk. Dels ger det omgivningens smak. Dels hindrar det förruttnelse. Blir församlingen ett salt för sin omgivning kommer denna att upptäcka dess nödvändighet.

Församlingen kan få hjälp att bli ett salt genom att på allvar ställa självkritiska frågor. Några sådana frågor arbetar vi med under församlingsåret känner vi varandra i församlingen, bryr vi oss om varandra, använder vi varandras resurser, är vi till för andra.

En församling blir ett salt i världen, när hon avstår från maktstrukturer och identifierar sig med de nedersta,

Några tankar kring

”världsbyn”

Nöd och välstånd har länge levt sida vid sida i världen. Alltmer tenderar klyftorna att vidgas. Framför allt sker detta genom att välstånd övergår till överflöd. Nöden framstår härigenom i allt skarpare färger. Under de senaste årtiondena har vi dessutom upplevt hur de nya kommunikationerna krympt avstånden på jorden. Nöden i Calcuttas slumområden ligger inte längre oändligt långt borta från välstånd och överflöd i vår del av världen. Genom vårt ”nya fönster” (TV,

de som saknar inflytelserika bröder. I en sådan församling blir man då medveten om att denna inte bara är ett salt utan också ett ljus i världen, som ska ge värme och vägledning, en stad på berget, som skall ge trygghet och mål för vandringen. Men då måste förankringen vara given i Ordet och sakramenten. Tyngdpunkten i en sådan församling ligger inte i vad vi gör utan i vad Gud genom dessa medel gör med oss. Vid de kraftkällorna ges både vishet och visshet att gå ut och veta sig vara samlad för att kunna bli sänd.

Helge Brattgård

radio, filmer) kan vi just nu se hur våra grannar har det – och de kan ofta se oss. Allt mer torde det bli omöjligt och orimligt att i samma världsby leva så olika.

Genom dopet har vi upptagits i den nya gemenskapen i Kristus. Vi vet att detta skapar ett nytt liv och ett nytt sätt att leva. Den gamla människans värld behöver få möta den pånyttfödda människan. Som Kristi kyrka på jorden skall vi gestalta det nya livet. Därför behövs det att vi med engagemang och ansvar går in i de uppgifter som Herren berett åt oss i världsbyn.

När det gäller möjligheterna att avhjälpa den materiella nöden i u-länderna bör vi i yttre avseende kunna vara optimistiska. Vetenskapsmän från skilda läger säger att vi idag har resurser som räcker till alla. Vad som framför allt saknas är viljan att dela med sig. Bilden av världsbyn vill stimulera oss att avhjälpa materiell nöd och att bilda opinion för en ökad solidaritet mellan folk och länder. Världsbyn skulle inte behöva se ut som den gör idag.

Olof Ignérus

Stämningen i KU

- Man känner sig hemma där på något vis.
- Man behöver inte tänka på allt det som måste vara i andra ungdomssammanhang. Nästan alla gör bort sig här och då behöver man inte vara rädd att själv göra bort sig.
- I KU kan man koppla av. Man har inte tid att tänka på sina problem.
- Alla är sig själva där och det tolererar man då. Och själv blir man tolererad som man är.
- Jag längtar hela veckan till onsdagens KU. Det är en sån fin gemenskap.
- Först och främst skall KU vara en gemenskap kring Gud.
- I KU har man kommit in i ett sammanhang, där Jesus är i centrum.
- I början fattade man inte så mycket vad det går ut på. Man gick bara för att få vara tillsammans. Men det har blivit mer och mer av Gud för en.
- Jämfört med "läsningen" är man med i KU helt av fri vilja.

Gudstjänsten

- Gemenskapen betyder mycket också när det gäller gudstjänster. En nattvardsgudstjänst när alla sitter på golvet och sjunger. Det är jätteskönt.
- Man skulle kunna slappna av i mässorna. Men i högmässan är det ofta så stelbent och uppstylat.

Ung i för

Kyrkbladet samtalade med några ungdomar om hur det känns att vara med i församlingen. Marianne, Cecilia, Birgitta, Carina, Emma delge om sina upplevelser.

- Det skulle vara mer friare och naturligare sånger.
- Om man kommer i en atmosfär, där man är ihop med människor som tror, som är på samma våglängd. Då får man mycket.
- Det ger därför mycket att åka på gemenskapsdagar. Men det känns så tomt, när man kommer hem.
- Man förstår inte meningen med allt i gudstjänstordningen. Nu förstår jag lite mer, men det har jag lärt mig i skolan.

Förhållandet till andra i församlingen

- Vi har mycket att lära av andra, t ex av syföreningen. Och de andra har säkert något att lära av oss.
- Vi skulle träffas lite mer alla som är med i kyrkan. Som det nu är, har de olika grupperna inget samband med varandra.
- Nej, man delar upp sig i fack.
- Vi skulle vilja ha mer gemenskap med alla i församlingen.

amlingen

ar från KU (Kyrkans Ungdom) i försam-
sten församling och dess ungdomsarbete.
arie och Leif hade verkligen mycket att

Förlåtelse

- Visst vet man att det finns förlåtelse. Ibland känner man sig inte tillräckligt bra ändå. Man kan inte förlåta sig själv vad man gjort.
- I Jesus har vi någon som vi kan komma till.
- Man vet att det finns förlåtelse, men man har så svårt att fatta det.
- Men vore vi perfekta, vad var det då för mening att Jesus kom till jorden.

Svårigheter för kristna att komma överens

- Jag tycker att allt byk inte behövde dras fram för pressen. Det är en sak inom kyrkan.
- Alla skall kunna acceptera varandras åsikter. Var och en har sin övertygelse, men jag tycker ändå att man måste kunna jämka ihop det.
- Det skall inte vara någon som absolut säger att så och så måste vara det rätta.

Att vara kristen

- Det är svårt att vara kristen.
- Man försöker i alla fall? Man har det där inom sig.
- Ja, även om man kanske inte lever som en sådan alltid.
- Och ibland så tvivlar man och tänker: "Vad är det egentligen?"

Konfirmationen

- I början tyckte man det var jobbigt att gå både till läsningen och till kyrkan. Men det blev i alla fall något mer än bara det där ordet konfirmation.
- Man kände sig väldigt tvungen att gå i kyrkan. Så satt man bara där.
- Att vara tyst är man inte van vid från något annat sammanhang.

Bönen

- Det är svårt att be.
- Jag ber inte regelbundet, mest när jag är ledsen för något.
- Då är det ganska lätt, men när man är pigg och håller i gång och trivs med livet, så är det svårt. Det kommer liksom på en mer när man är ledsen. Men det är ju egentligen fel. Det skulle inte vara någon skillnad.
- Det är besvärligt att sätta sig ner, ta det lugnt och slappna av...
- Ja, då kan man plötsligt mitt i alltihopa komma in på något annat och tänka på det.

- Jag ber varje kväll, åtminstone nästan. Förr gjorde jag det mer regelbundet.
- Ibland är man ofta så trött när man kommer hem, att det är svårt att koncentrera sig.

Arbeta inom kyrkan i framtiden?

- Det där diakonala året, det har jag funderat på.

- Ja, men inte vad som helst. Ledare i ungdomsarbetet skulle vara roligt, men knappast att vara kyrkvaktmästare.
- Jag har väl funderat på att bli präst. Men jag vill nog mera jobba med utslagna.
- Församlingsassistent skulle vara intressant.

Föräldrarna

- De är positiva till att man är med i KU, men

Nyanställda i församlingarna

Sedan den 1 jan. arbetar **Stellan Hedendahl** som fritidsledare inom pastoratet. Stellan är 21 år och kommer från Lidköping, där han gått treårigt gymnasium och varit postbud.

Han känner inifrån det han nu sysslar med, eftersom han själv varit ansgarsminor, -junior, -ledare, medlem och ordförande i Kyrkans Ungdom.

– Jag hoppas kunna få andra ungdomar att följa Kristus, så att fler än jag skall kunna få uppleva den gemenskap jag känt.

– Man känner att man hör ihop med någon. Jesus är med hela tiden. Någon som ger svar på nästan alla frågor man bär på. Jesus är min Herre.

– Gemenskapen i kyrkan har gett en livsstil att leva efter.

– Alla barn och ungdomar är välkomna till de grupper vi har i församlingen.

Karin Stending är tillbaka i pastoratet sen mitten av november. Hon var praktikant här våren -77. Nu vikarierar hon som församlingsassistent efter Jan Johansson. Till hösten hoppas hon få fortsätta sin utbildning till just församlingsassistent i Sigtuna.

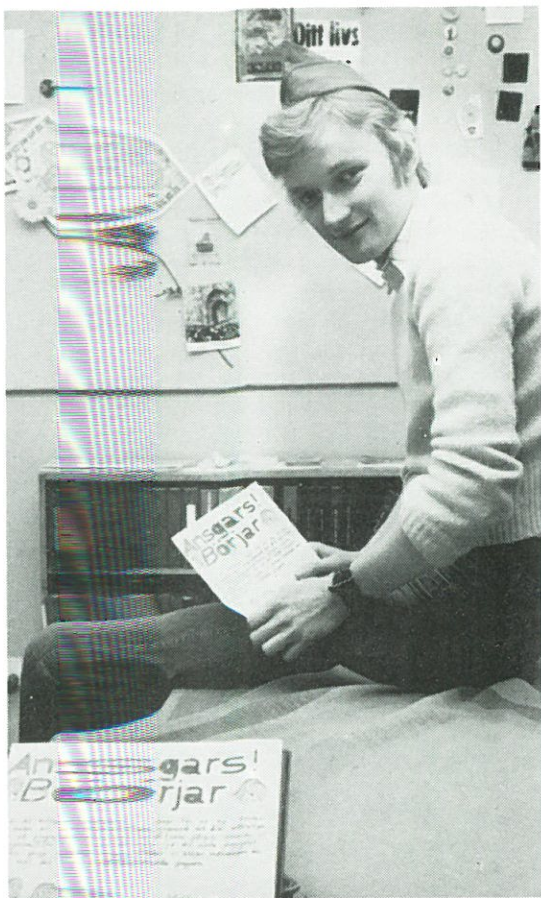
– Kyrkan har betytt mycket för mig. Den var ett verkligt stöd ut ur något som för mig var väldigt jobbigt. Den har gjort

så kyrkliga är de inte. De går i julottan och så, men...

- Hemma vill de nog gå i kyrkan, fast det inte blir av.
- Andakt hemma har vi vid jul och så, men annars inte.

Person(er) som betytt mycket för din tro

- Janne (förra församlingsassistenten) har betytt väldigt mycket för oss. Hans aftonböner...
- Han gjorde det så enkelt att man förstod lite.
- Ja, verkligen.

det möjligt att finna en livsväg som känns riktigt.

– Man utvecklas på ett annorlunda sätt när man får arbeta bland människor.

– Jag hoppas kunna förmedla något av Jesu budskap. Det budskapet får också sociella följder. Det är viktigt att kunna ge ungdomar en meningsfull fritidsaktivitet.

– För mig är det Jesus som är vägvisaren genom livet. Låt oss tillsammans söka leva Jesu kärlek.

Foto: Se omslagsbilden.

Är kyrkan familjesplittrande eller familjesamlande?

Det är många som ställer den frågan inför alla de aktiviteter, som vi har i våra församlingar. Alla i familjen går åt var sitt håll och det är inte alltid som gudstjänsten blir det familjesamlande centrum, som det skulle vara. Mässan skulle vara familjens och församlingens naturliga centrum. Församlingen är Guds stora familj på jorden samlad till gudstjänst. Församlingen har länge nog försökt nå familjen via barnen, men det har misslyckats i stort sett. Det är nödvändigt att alla våra arbetsformer blir familjecenterade. Genom kontakten med föräldrarna skulle vi med bättre resultat nå också barnen. Våra systerkyrkor i andra delar av vår värld har

länge arbetat på detta sätt. När gudstjänsten fungerar som hela familjens gudstjänst kan barnen göra stora andliga upptäckter tillsammans med föräldrarna. Vi kan inte längre tänka oss ett församlingsarbete frikopplat från gudstjänsten. "I dag till dig sker Herrens ord: Kom i min famn, kom till mitt bord." Sv. Ps. 189:1.

För några familjer börjar det bli naturligt att barnen följer med fram till nattvardsbordet och blir välsignade.

Några familjer fick vara med om sådana upptäckter förra året vid familjeläger på Gransnäs stiftsgård. I vår står församlingen för ett liknande familjeläger på Gransnäs. Välkomna med då.

Stig Luttermark

Kom med Din fastesparbössa till Palmsöndagens gudstjänster

S:t Olofs kyrka 11

Mössebergs kyrka 9.30 och 11

Fredriksbergs kyrka 9.30

Friggeråkers kyrka 11

Torbjörntorps kyrka 9.30

Luttra kyrka 14

Sätt regelbundet
in Din gåva
till Lutherhjälpen.

Vårt postgiro 23 16 56-0 Falköping

Är inte kyrkans bistånd bara en droppe i havet?

Naturligtvis är Lutherhjälpens bistånd en droppe i ett stort hav av nöd. Men det är ju just de stora behoven som nödvändiggör de mångas aktiva insatser. Ingen kan självfallet hjälpa alla men alla kan vi hjälpa någon. Människor räddas till livet, familjer ges ett nytt hopp inför framtiden, byar får hjälp till självutveckling, kyrkor får stöd i sitt ansvarstagande för samhällsutvecklingen i sina egna länder. "Dropparna" blir aldrig meningslösa. Om de samordnas med andra insatser (med andra "droppar") så kan effekten t o m bli varaktig förändring av orättvisa strukturer inom och mellan länder.

Kyrkobladet redigerat av Stig Luttermark. Foto: Harald Karlsson.